

Oldřich Zeman

Pan Oldřich Zeman se narodil 28. ledna 1935 v Budkově na Vysočině (okres Moravské Budějovice). Rodiče byli „na hospodě“, kde se provozovalo i řeznictví. Tatínek, Václav Zeman, pracoval totiž jako řeznický dělník. Maminka, Julie Zemanová, byla kuchařka. V rodině vyrůstali ještě 2 sourozenci – bratr a sestra. Dětství prožil s rodinou v Jemnici.

V roce 1941 začal chodit do 1. třídy. Velice rád vzpomíná na svého prvního učitele, pana Antonína Stoška. Ten své žáky učil němčinu a povedlo se mu to tak dobře, že když k Zemanům přišla německá kontrola, malý Oldřich jim německy řekl, že otec pracuje v říši, a hlídka odešla. Na válečná léta vzpomíná pan Zeman jako na dobu plnou odříkání a skromnosti, ale přesto o dětství mluví rád. Vzorem mu byl

strýc, bratr maminky, který byl profesorem chemie a matematiky. Ten byl vzdělaný a přísný, ale spravedlivý.

Po absolvování základní školy nastoupil na Střední pedagogickou školu v Jihlavě, kterou dokončil v roce 1954. Měl nastoupit na školu kdesi na Ostravsku, ale nakonec se mu podařilo vyjednat – kvůli nemocné mamince – místo blíže domovu. Od 1.9. téhož roku byl přidělen jako učitel 1. - 5. ročníku do nové, moderní osmileté střední školy v Černovicích. Jako učitel měl nástupní plat 896,- korun měsíčně.

Od října 1955 do 1.11. 1957 vykonával pan Zeman základní vojenskou službu v městě Mladá, kde sloužil u tankistů. Týden po návratu slavil svatbu se svou láskou, Janou Brunovou, učitelkou ve Vlkosovicích. V této vesnici mladí manželé i bydleli, ale později se přestěhovali do Černovic. Svatba a starost o rodinu ale měly i jednu stinnou stránku. Pod pohružkou vyhození z práce podepsal členství v KSČ. V roce 1968 pak členskou legitimaci vrátil řediteli školy, který jej ke vstupu do KSČ donutil. I když byl pro to na sebe pyšný, o pár měsíců později se stal „posledním ve sboru“, protože zradil členství ve straně.

Protože pan Zeman začal od roku 1959 učit i na druhém stupni, musel si doplnit vzdělání. V roce 1964 složil úspěšně závěrečné zkoušky na pedagogickém institutu v Jihlavě.

Vedle pracovních a studijních povinností zažíval pan Zeman hodně radosti v rozrůstající se rodině. V roce 1959 se mu narodila dcera Jitka a o tři roky později dvojčata Oldřich a Jana. Dnes má pan Zeman 8 pravnoučat – 5 děvčat a 3 chlapce. Rodina drží pohromadě a za „dědou Oldou“ často jezdí, nebo ho zvou na návštěvu k sobě.

Pan Zeman byl velice činorodý. V 60. - 80. letech byl členem osvětové besedy, členem a později i náčelníkem Sokola, vedoucím ochotnického kroužku. Nejvíce radosti mu ale přinášela práce s mládeží – vedl oddíl kopané, dělal cvičitele žáků TJ Sokol. Rád vzpomíná na kulturní akce, kdy do Černovic pozval známé zpěváky, kapely, taneční soubory, baviče.

Důležitý v životě pana Zemana byl rok 1968. Nadšeně vnímal a vítal změny ve společnosti. O to větší zklamání pro něj byl vpád vojsk Varšavské smlouvy. Celou tu dobu podle něj

provázela velká nejistota, lidé nevěděli, co bude dál. Staří učitelé prohlašovali, že nezbyde nic jiného, než se přizpůsobit. I když se to panu Zemanovi nelíbilo, musel se přizpůsobit i on.

Po revoluci 1989 vstoupil do Občanského fóra a stal se na čas zástupcem ředitele černovické základní školy. Vzápětí se ujal i funkce ředitele. Tuto funkci vykonával až do roku 1995, kdy dosáhl důchodového věku. Školu ale neopustil. Učil na menší úvazek až do roku 2000.

Co měl pan Zeman v životě (kromě rodiny) nejraději? Určitě sport a cestování. Ze sportu fotbal a cestování kamkoli. Za socialismu projezdil celé Československo, po revoluci navštívil USA a mnohé evropské státy. Na cestovatelské výpravy bral i své žáky, kteří na několikadenní výlety za poznáním dodnes rádi vzpomínají.

Pan Zeman oslavil 90. narozeniny, ale podle svých slov nemyslí na konec života. Přeje si, aby mu sloužilo zdraví a mohl se těšit se vším, co má rád. Svůj život prožil spořádaně, „což mě naplňuje, abych byl spokojenější.“